

Udlevering skal i sådanne situationer finde sted hurtigst muligt. I disse tilfælde er der ikke pligt til ophæve en eventuel fængsling af den pågældende.

Artikel 19 svarer i vidt omfang til artikel 23 i rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre, hvor fristen for at gennemføre en udlevering dog som udgangspunkt er 10 dage.

På denne baggrund foreslås der indsat en bestemmelse i det nye kapitel 3 b om behandling af sager om udlevering til de nordiske lande, hvorefter en eventuel fængsling skal ophæves, hvis udleveringen ikke er gennemført senest 5 dage efter, at der er truffet endelig afgørelse om udlevering. Hvis den pågældende ikke har givet afkald på at indbringe politidirektørens/justitsministerens afgørelse for retten, skal 5-dages fristen først regnes fra udløbet af den foreslåede frist på 3 dage for at indbringe politidirektørens/justitsministerens afgørelse for retten, jf. forslaget til udleveringslovens § 18 i, stk. 3 og 4. Det samme gælder med hensyn til fristen på 3 dage for kære af en retskendelse om udlevering. 5-dages fristen skal således først regnes fra det tidspunkt, hvor udleveringsbeslutningen er fundet lovlig ved endelig retskendelse. Efter den foreslåede bestemmelse kan retten dog udsætte fristen for udlevering i særlige tilfælde, bl.a. med den virkning, at en eventuel varetægtsfængsling efter omstændighederne vil kunne forlænges.

Bestemmelsen svarer i vidt omfang til bestemmelsen i udleveringslovens § 18 e (om behandling af sager om udlevering til EU-medlemsstater), hvor fristen til at gennemføre udleveringen dog som udgangspunkt er 10 dage.

Der henvises til forslaget til udleveringslovens § 18 l (lovforslagets § 1, nr. 7) og bemærkningerne hertil.

Udlevering kan ifølge den nordiske udleveringskonventions artikel 19, stk. 5, udsættes midlertidigt af tungtvejende humanitære årsager – f.eks. hvis der er vægtige grunde til at antage, at udlevering klart vil bringe den pågældendes liv eller helbred i fare. Udleveringen skal gennemføres, så snart disse humanitære grunde ikke længere foreligger.

Bestemmelsen svarer til artikel 23, stk. 4, i rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre, der er gennemført ved udleveringslovens § 10 i.

Den nordiske udleveringslov indeholder ikke en tilsvarende bestemmelse, men i praksis er det fast antaget, at det er muligt midlertidigt at udsætte en udlevering, hvis der foreligger tungtvejende humanitære grunde.

På denne baggrund foreslås det, at udleveringslovens § 10 i skal finde tilsvarende anvendelse i sager om udlevering til de nordiske lande.

Der henvises til forslaget til udleveringslovens § 10 n (lovforslagets § 1, nr. 7) og bemærkningerne hertil.

4.2.9. Overgivelse af genstande

Den nordiske udleveringskonventions artikel 25 indeholder regler om overgivelse af genstande i forbindelse med udlevering. Bestemmelsen fastslår, at det anmodede land i overensstemmelse med national ret skal beslaglægge og overlevere genstande, der er påkrævet som bevismateriale, eller som den eftersøgte har erhvervet som resultat af lovovertrædelsen, jf. artikel 25, stk. 1. De nævnte genstande skal udleveres, selv om den nordiske arrestordre ikke kan fuldbyrdes på grund af den eftersøgtes død eller undvigelse, jf. artikel 25, stk. 2.

Hvis de genstande, som er nævnt i stk. 1, beslaglægges eller konfiskeres på det anmodede lands område, kan dette land i forbindelse med verserende strafretsfølgning midlertidigt tilbageholde eller udlevere dem til det udstedende land på betingelse af, at de senere tilbageleveres, jf. artikel 25, stk. 3.

Enhver rettighed, som det anmodede land eller tredjemand måtte have til de i stk. 1 nævnte genstande, bevares. Hvis der findes sådanne rettigheder, skal det anmodende land straks efter retsfølgningen vederlagsfrit tilbagelevere genstandene til det anmodede land, jf. artikel 25, stk. 4.

Efter den gældende nordiske udleveringslovs § 11 kan bl.a. retsplejelovens kapitel 73 om ransagning og kapitel 74 om beslaglæggelse anvendes i samme omfang, som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet, til fremme af undersøgelsen og for at sikre udleveringen til et andet nordisk land.

Endvidere følger det af den nordiske udleveringslovs § 15, at det i forbindelse med en beslutning om udlevering kan bestemmes, at genstande, som er beslaglagt eller taget i bevaring under sagen – med forbehold af tredjemands eventuelle rettigheder – skal overgives til den myndighed, som har begæret udlevering.

Den nordiske udleveringskonventions artikel 25 svarer til artikel 29 i rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre, der er gennemført i dansk ret ved udleveringslovens § 18 f.

På denne baggrund foreslås det, at udleveringslovens § 18 f skal finde tilsvarende anvendelse ved behandling af sager om udlevering til de nordiske lande. Forslaget indebærer, at Danmark fremover i de tilfælde, der nævnes i bestemmelsen, har *pligt* til at overgive genstande i forbindelse med en udlevering i modsætning til i dag, hvor der alene består en *ret* hertil.